

Μιας βδομάδας λέξεις



«Καταστροφή» για τους Χριστιανοδημοκράτες χαρακτήρισε τις τοπικές εκλογές της προηγούμενης Κυριακής ο Καγκελάριος και ηγέτης του CDU Φρίντριχ Μερτς. Η ακροδεξιά και η αριστερά φαίνονται να αποτελούν πιο ελκυστικές επιλογές για τους ψηφοφόρους της ατμομηχανής της ευρωπαϊκής οικονομίας. Είναι πραγματικά να απορεί κανείς πώς γίνεται μια κυβέρνηση που υπόσχεται στον λαό της λιτότητα και πολεμική προετοιμασία να βλέπει τα ποσοστά της να καταβαρυνώνονται με μόλις έναν χρόνο στην εξουσία. Τα μαθήματα από το Παρίσι και το Λονδίνο δεν έγιναν κατανοητά στο Βερολίνο. Σύντομα θα επαναληφθούν ακόμα πιο επίπονα.

Ο Τραμπ έμπλεξε πάλι σε καβγάδες με τους δημοσιογράφους που καλύπτουν το ρεπορτάζ του Λευκού Οίκου και μας χάρισε μοναδικές λήψεις που γεμίζουν αισιοδοξία όλο τον πλανήτη. Πέρα από μια παγκόσμια κρίση που δεν λείει να ξεπεραστεί, πολεμικά μέτωπα που επιμένουν και την ακροδεξιά να επελαύνει, τώρα ο Μεσοπόλεμος της εποχής μας απέκτησε και [βουβά επίκαιρα](#). Η πίστη σε ένα λαμπρό μέλλον έχει φωλιάσει για τα καλά στις καρδιές όλης της ανθρωπότητας.

Είκοσι χρόνια πριν, στις 20 Σεπτεμβρίου του 2006, ο Ούγκο Τσάβες [εκφώνησε τον διάσημο λόγο](#) στη Γενική Συνέλευση του ΟΗΕ κατά τη διάρκεια του οποίου χαρακτήρισε τον Πρόεδρο Μπους διάβολο. Η «αυτοκρατορία», όπως αποκαλούσε τις ΗΠΑ ο Τσάβες, είχε ήδη καθηλωθεί στους πολέμους του Ιράκ και του Αφγανιστάν, απειλούσε παράλληλα το Ιράν και φυσικά κάλυπτε άλλον έναν εγκληματικό πόλεμο του Ισραήλ στον Λίβανο. Ο κύριος εκφραστής της «Ροζ Παλίστριας» στη Λατινική Αμερική (που την έβλεπες να κοκκινίζει στη Βενεζουέλα τα χρόνια του υπαρκτού τσαβισμού) [μίλησε](#) για την παραληρηματική απόπειρα της Ουάσινγκτον να ελέγξει κάθε πτυχή της πολιτικής και οικονομικής ζωής σε ολόκληρο τον κόσμο. Για την επιβολή της θέλησής της με βομβαρδισμούς, κυρώσεις, πεζοναύτες, παράνομες επιχειρήσεις των ειδικών δυνάμεων σε ξένα κράτη. Μίλησε όμως και για την άνοδο του πάλαι ποτέ «Τρίτου Κόσμου», εκεί όπου ζουν οι κολασμένοι του σύγχρονου οικονομικού μοντέλου, οι μόνιμα αποκλεισμένοι από την όποια ανάπτυξη υποσχόταν ο νέος αιώνας, λίγα χρόνια μετά την ανακοίνωση περί τέλους της Ιστορίας. Αναμφίβολα, η διορατικότητα του Βενεζουελάνου ηγέτη αξίζει να μνημονευθεί.

Αξιωματημένη ήταν και η [ομιλία](#) της προσωρινής προέδρου Ντέλσι Ροντρίγκες στις 24 Σεπτεμβρίου 2026 κατά την ίδια περίπτωση. Με τον τρόπο της, επιβεβαίωνε τις προειδοποιήσεις του προκατόχου της για τα αποτελέσματα της παρέμβασης της «αυτοκρατορίας» στα εσωτερικά τρίτων χωρών. Δοτές ηγεσίες που πρόθυμα ξεπουλάνε τον εθνικό πλούτο της χώρας τους, που

αποδέχονται την παράνομη απαγωγή και κράτηση του νόμιμα εκλεγμένου προέδρου τους, που νομίζουν ότι οι συμφωνίες με την «αυτοκρατορία» αξίζουν κάτι παραπάνω από το χαρτί πάνω στο οποίο είναι γραμμένες. Όσο μιλούσε η Ροντρίγκεζ, σποραδικές **διαδηλώσεις** ξεσπούσαν στη Βενεζουέλα. Οι τσαβίστας ζητούσαν την απελευθέρωση του προέδρου Μαδούρο και η ακροδεξιά αντιπολίτευση κατήγγειλε την απαγόρευση εισόδου στη χώρα της ηγέτιδας της, Μαρία Κορίνα Ματσάδο. Όλοι μαζί καταγγέλλουν το υψηλό κόστος ζωής που εξανεμίζει το εισόδημα των πολιτών και μια οικονομία που αρνείται να πάρει μπρος. Σημειώνεται πάντως ότι η Ματσάδο έχει διακηρύξει **επανειλημμένως** την υποστήριξη της στις στρατιωτικές απειλές των ΗΠΑ ενάντια στην πατρίδα της, όμως οκτώ μήνες μετά την εκπλήρωση των προσδοκιών της η ίδια αδυνατεί να βρεθεί στο Καρακάς και να κεφαλαιοποιήσει την αλλαγή καθεστώτος στην οποία αδιαμφισβήτητα συνέβαλε.

Αυτή είναι η παρανοϊκή πολιτική συνθήκη που επικρατεί στη μοναδική χώρα που η εξωτερική πολιτική του Τράμπ στέφθηκε με επιτυχία. Γελοιοδέστερο όλων είναι το παράπονο της αντιπολίτευσης προς τον ευεργέτη Τραμπ. Οι άνθρωποι που σχεδίασαν και εκτέλεσαν μια από τις μεγαλύτερες εκστρατείες δυσφήμισης της Μπολιβαριανής δημοκρατίας με στόχο την νομιμοποίηση της στρατιωτικής παρέμβασης των ΗΠΑ, τώρα **προβληματίζονται** που η κυβέρνηση Τραμπ έχει προχωρήσει όλη τη διαδικασία κλοπής του ορυκτού πλούτου της χώρας χωρίς να φροντίζει για τη δημοκρατία της – δηλαδή την προκήρυξη εκλογών που θα τους ανοίξει την πόρτα στη λεηλασία της δημόσιας περιουσίας που ορέγονται εδώ και δεκαετίες. Σε κάθε περίπτωση, η ιδιότυπη πολιτικοκοινωνική συνθήκη που επικρατεί στο Καρακάς δεν πρόκειται να κρατήσει για πολύ. Ο τσαβισμός δεν έχει καταθέσει τα όπλα, η αντιπολίτευση δεν ελέγχει τη χώρα στον βαθμό που επιθυμεί και η Ντέλσι Ροντρίγκεζ στερείται νομιμοποίησης.

Ο αριθμός των αντιπροσωπειών που αποχώρησαν από την ομιλία του Νετανιάχου ήταν ο μεγαλύτερος που έχει καταγραφεί σε ομιλία στα Ηνωμένα Έθνη. Και με δεδομένο ότι στα Ηνωμένα Έθνη έχουν τοποθετηθεί κατά καιρούς διάφοροι μακελάρηδες αυτό, οπωσδήποτε, έχει τη σημασία του. Όσο αποχωρούσαν οι αντιπροσωπείες, ο Νετανιάχου άδραξε την ευκαιρία και **κλιμάκωσε τη ρητορική** του, κατά το γνωστό πολιτικό μοτίβο που ακολουθεί χτίζοντας το προφίλ ενός ανυποχώρητου και ακλόνητου ηγέτη. Κατηγόρησε τους αποχωρήσαντες για «ηθική δειλία» και αφιέρωσε 40 λεπτά στην υπεράσπιση της γενοκτονικής πολιτικής του κράτους του. Μια τέτοια στάση οπωσδήποτε βοηθά στη συσπείρωση του εγχώριου κοινού του, καθώς το αφήγημα περί ενός απομονωμένου εβραϊκού κράτους, που μάχεται ενάντια στην ηθική τύφλωση και τον αντισημιτισμό της υπόλοιπης ανθρωπότητας, αποτελεί θεμελιώδες αξίωμα της ισραηλινής ψυχосύνθεσης. Από την άλλη, αυτό το επιχείρημα αδυνατεί να πείσει τον υπόλοιπο κόσμο. Και η πραγματική δύναμη του Ισραήλ και του σιωνισμού εδράζεται εκτός των (ακήρυχτων) συνόρων του. Ακόμα και με τη «χαμηλής έντασης» γενοκτονία της Γάζας να έχει αποσυρθεί από τα πρωτοσέλιδα των κυρίαρχων μέσων, η διεθνής απομόνωση του Ισραήλ αποτελεί τη μεγαλύτερη απειλή στη βιωσιμότητα του σιωνιστικού σχεδίου. Ένα επόμενο βήμα, στα πλαίσια του ΟΗΕ πάντα, θα μπορούσε να είναι η αποβολή του Ισραήλ

από την Γενική Συνέλευση. Όπως ακριβώς συνέβη με τη [Νότια Αφρική το 1974](#), όταν μια συμμαχία χωρών της Αφρικής, της Ασίας και του σοσιαλιστικού μπλοκ ψήφισε την απόρριψη των διπλωματικών διαπιστευτηρίων της αντιπροσωπείας του Απαρτχάιντ, προσθέτοντας άλλο ένα καρφί στο φέρετρο της ρατσιστικής οντότητας. Δεν χρειάζεται, φυσικά, να αναφερθεί ότι το σύνολο σχεδόν των χωρών της [Δύσης είχε ψηφίσει κατά](#) ή απείχε στην απόπειρα αποβολής της. Κάποιες αξίες παραμένουν σταθερές και αναλλοίωτες.